

SPÅDOMEN

Spådamen håller min hand i ett stadigt grepp, hennes händer är nariga, som om hennes hud vill skära genom min hud, men det är katten jag ser på. Katten sitter på spådamens axel och ser på mig utan att blinka.

Den har klarblå ögon och vit päls och ser inte ut som de andra katterna som springer lösa mellan marknadsstånd. Kattens ögon är blå som havet.

Jag sliter blicken från katten och ser på spådamen. Hon väntar, hon är van vid att katten är det första folk märker.

Jag kom till den södra regionen igår kväll. Tåget var försenat och tillsammans med en grupp försäljare beslöt jag mig för att gå den sista sträckan. De andra var på väg till marknaden med sina varor, de bar på stora säckar med leksaker, bröd och halmarbeten. Jag hade bara min ränsel i läder, den jag alltid reser med.

– Du, sa en stor man som drog en kärra med yxor och knivar. Gå i mitten så kan vi skydda dig om något händer.

Jag sa inte emot. Jag vet att jag med min långa fläta och rutiga skjorta ser flickaktig ut.

Vi gick i en lång karavan längs tågrälsen. Vetesviolen, de höga vita blommor som landskapet är känt för, vajade längs dikearenen. De doftade starkt och jag rev av en näve blommor att tugga på.

Smaken var som alltid fantastisk. Om jag ska vara helt ärlig, och det ska jag väl eftersom jag bara har en chans att berätta den här historien, är blommorna en av orsakerna till att jag alltid återkommer. Blommorna och havet.

I skymningen var karavanan framme vid torget, månen steg upp över hustaken och utan ett ord splittrades den långa raden av människor.

Kanske är det därför jag gillar att resa. Man delar en stund med andra människor utan att någonsin behöva möta dem igen.

Jag letade upp rummet med balkongen mot stranden. Pappa och jag sov i samma rum innan han lämnade mig, nu när han är borta har jag tagit över.

Den tandlösa kvinnan satt utanför på sin stol och sträckte fram handen när jag kom. Det var inte för att hälsa, i den här delen av landet rör man inte vid varandra, och jag lade silvermynten i hennes hand.

Jag somnade nästan omedelbart.

Att sova bredvid havet är både lugnande och uppfriskande. Vågornas ryttn mot stranden är sövande, men ljudet är också en uppmaning. Då man är sömlös i den södra regionen räknar man inte får, man räknar vågor som slår mot stranden.

Jag vred mig i sängen och tänkte på djupet och att jag borde vara där. Då jag sover går jag miste om hundratals, kanske tusentals pärlor.

Jag begav mig till marknadsplatsen så fort jag vaknade, näven vetesviol jag ätit kvällen innan höll mig fortfarande mått. Jag måste hitta Marko, han väntar på mig.

Spådamen står framför mig utan att jag ser varifrån hon kommer och hon tar tag om min hand innan jag hinner hindra henne.

Katten vrider på huvudet samtidigt som kvinnan, de ser båda på mig med huvudet på sned och nästan omärkligt skakar först katten, sen kvinnan på huvudet.

– Du kommer att drabbas, säger kvinnan.

Hon har en klar röst som hörs över köpsläendet på marknadsplatsen.

Katten rynkar på sin nos som om jag luktar illa och jag försöker dra åt mig min hand.

– Du kommer att drabbas av en ...

Hon hejdar sig och ser på katten som långsamt för huvudet upp och ner.

– Det är något du kommer att längta efter, det är något du ska ha ... något stort.

Jag vill hyscha åt henne, hon behöver inte skrika, men jag säger inget och hon fortsätter.

– Det ska driva dig långt bort och kanske hem igen.

Kanske någon helt annanstans.